

1772, 21.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

MERCEDIS DEMINVTIO
INVOLVAT NOVATIONEM
LOCATIONIS COND-
CTIONIS

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE XXI. NOVEMB. ANNO MDCCCLXXII.

DEFENDET

ERNESTVS GOTTLOB SCHMORL

BERLENS.

LIPSIAE
LITERIS RUMPFIIIS.

P. 216.

INSCRIBIS DEMINVTIO
AN
INSCRIBIS DEMINVTIO
LUCAT KOVALONEMOVDVS
INSCRIBIS DEMINVTIO

INSCRIBIS DEMINVTIO
AN
INSCRIBIS DEMINVTIO
LUCAT KOVALONEMOVDVS
INSCRIBIS DEMINVTIO

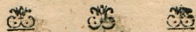

AN
MERCEDIS DEMINVTIO IN-
VOLVAT NOVATIONEM LOCATIO-
NIS CONDVCTIONIS.

§. I.

Sicut *locatio conductio* perfecta, quoties contrahentes partes in rem, vel operas atque mercedem consentiunt, ita *relocatio* atque *reconductio* non nouum aliquem contractum, sed prioris antea in itae locationis atque conductionis continuationem indicat. Hoc ita verum, si ea obligatio inter personas locatoris et conductoris continetur. Est enim alia quoque relocationis quaedam species, cuius mentio fit apud VLPIANVM in L. 13. §. 10. π. locati conduct. Ait ICTUS: *Si lege operis locandi comprehensum esset; ut si ad diem effectum non esset, RELOCARE id liceret: non alias prior conductor ex locato tenebitur, quam si eadem lege relocatum esset: nec ante relocari id potest, quam dies efficiendi praeteriisset.* Facile patet hoc capite relocare nihil aliud esse, quam locatum opus denuo vltterius perficiendum locare tertio cuidam. Accedit ergo in hac relocationis specie alius et nouus conductor seu potius operis redemptor, quam is, qui primū opus redemerat. De ea relocationis specie quoque quaestionem tractauit IAVOLENVS in L. 51. pr. π. eod. Sic verba legis: *Ea lege*
fun.

fundum locavi, ut si non ex lege coleretur, RELOCARE cum mihi liceret; et quo minoris locassem, hoc mihi praestaretur. caet. Neque hoc capite is, qui prius conduxerat, reconductor erit, quippe promiserat in lege locationis conductor, si minori pretio locaretur, se, quo minoris locatus fuerat fundus, praestiturum. Sed de hac relocationis specie non agimus.

§. II.

Ergo eam, quae eodem locatore et conductore manente fit, relocationem intelligimus. Illa enim noua magis et a priori diuersa videtur locatio, quae in tantum relocatio dicitur, quia prior locatio non omnino cessat, sed adhuc redemptor vel conductor obligatus manet, maxime etiam relocationis induitu, quod ex *lauoleno* apparet. Ea, de qua dicimus, relocatioprehenditur in *L. 13. §. 11. π. locati*. Scribit *VLPIANVS*: *Qui impleto tempore conductionis remansit in conductione; non solum RECONDVXISSE videbitur, sed etiam pignora videntur durare obligata.* Haec relocatio non expresso tantum partium consensu fieri potest, sed etiam tacito. Probant verba *VLPIANI c. l. ut in ipso anno, quo tacuerunt, videantur eandem locationem renouasse.* Et mox: *hoc enim ipso, quo tacuerunt, consensisse videntur.* Et idem *VLPIANVS* in *L. 14. eod.* Intelligitur enim dominus, cum patitur colonum in fundo esse, ex integro locare. Expressam illam relocationem relocationemue haud habet *VLPIANVS* l. 13. in f. verbis: *nisi in scriptis certum tempus conductioni comprehensum,* sed tacitam indicat relocationem fundi vrbani, quae vel in tempus durat, quo habitatum est, si contractu tempus definitum haud fuerat, vel in tempus, quod contractu locationis determinatum erat. Cum tacita in rustico fundo relocatio in annum continuaret lege romana eodem *Vlpiano* teste. De usu apud nos nihil addo, decisa causa est in *DECISS. NOVISS. d. A. 1746. Dec. XXI.*

§. III.

§. III.

Relocatio atque reconductio vero iisdem conditionibus facta censetur, quibus locatio conductio inita erat. Probant verba *VLPIANI c. l. 13. §. 10. Sed etiam pignora videntur durare obligata*, et in eandem sententiam, *Timotheo* rescripserunt *Impp. VALERIANVS et GALLIENVS A. A. et VALERIAN. Caes. in L. 16. C. de loc. cond.* Verba sunt: *Legem quidem conductionis seruari oportet, nec pensionum nomine amplius, quam conuenit, reposci. Sin autem tempus, in quo locatus fundus fuerat, sit exactum, et in eadem locatione conductor permanserit, tacito consensu, eandem locationem una cum vinculo pignoris renouare videtur.* Hinc reconductor non tantum eandem mercedem, quam in conductione promiserat, etiam in reconductione soluere tenetur, verum, quae alia pactis locationi adiectis promissa sunt, in relocationem atque reconductionem simul transeunt. Quapropter recte *LEYSERVS Medit. ad Pand. Spec. CCXIV. Med. II. et III.* inter alia statuit, in reconductione onera, quae conductor in conductione suscepit, in reconductione etiam, reconductorem, ferre debere. Sed de relocatione praeter *LEYSERVM cit. Spec.* et *PHILLIP. diff. de relocatione et reconductione* iam alii satis dixerunt. Nos ad singularem speciem nostram veniamus.

§. IV.

Titius fundi partem locauerat Caio in triennium variis conditionibus pacto adiectis v. c. de mercede certo numerorum genere soluenda, de quibusdam aliis oneribus praestandis, imo certo lucro ex sublocatione capiendo, cuius ea erat causa, quod Titius tabernam in illo fundo mercatori cuidam extero locauerat, cui domicilium pro certa mercede per nundinas concedere ex sua conducta fundi parte promiserat Caius. At cum ad finem prope vergeret tem pusconductionis, Caius conductor, cui mercedis quantitas nimia videbatur, nuntiabat Titio, se ob grauitatem

mercedis ad migrandum atque ad finiendam conductionem esse coactum. Titius contra, cum fundi partem vaeuam ab vltiori locatione futuram metueret, offert mercedis deminutionem, si continuaturus sit ex relocatione atque reconductione contractum. Accipit hanc mercedis deminutionem atque finito tempore continuat conductionem. Post Titius relocator noluit, vt mercator, cui, tabernam locauerat, amplius vteretur Cuius domicilio, sicut in contractu priori stipulatum fuerat, quippe eidem domicilium daturus in sua, quam possidebat, fundi parte, atque argumenti loco ad deminutam mercedis quantitatem prouocabat. Negabat Caius, hoc fieri debere, quippe eae conditiones, quae in locatione et conductione scriptae, obligarent etiam in relocatione et reconductione. Contra Titius adferebat, nouam esse locationem initam, sic ad ea, quae in priori locatione statuta, se amplius non teneri posse, cum illud lucrum ex domicilio mercatori dando nouiter non promississet. Iam videamus, quis iustus sentiat.

§. V.

Ex ea, quam dedimus specie, facile apparet, omnem quaestionem controuersam in eo versari: an deminutio mercedis inducat nouationem contractus locati, an vero tantum saluo priori contractu continuatio existat praeter deminutionem mercedis. Equidem in locationis conductionis contractu essentialis pars in mercedis determinatione partium consensu deprehenditur; quapropter, cum, quae antea in priori contractu pretii determinatio facta fuerat, et qua prior contractus perfectus fuerat, cesset noua pretii determinatione, posset vtique videri, nouum quoque contractum initum inter contrahentes esse, non vero relocationem celebratam. Nam quae in priori contractu erat obligatio ad maiorem mercedem soluendam peri-

perimitur; nouaque obligatio constituitur ad minus pre-
tium accipiendum. Nouatio vero tunc fit, si ita noua
obligatio constituitur, ut prior perimatur, teste *VELPIANO*
in *L. 1. π. de Nou. et deleg.* Quae si vera sunt, manifeste ap-
paret, quae prioris locationis erant obligationes, in po-
steriori locatione noua illa amplius non deprehendi, nisi
specialiter inter partes expresso consensu nouo repetitae
sint.

§. VI.

Quamquam vero, quae obiecit, veri aliquam spe-
ciem prae se ferant, tamen distinctio quaedam omnem
componit litem. Nam si eundem *VELPIANVM* sequimur
in *L. 2. π. eod.* certum est, in nouanda obligatione eo re-
spiciendum, an id agatur inter partes, ut noua obligatio
oriatur et prior tollatur; mihi consequi posse videor,
omnia ex intentione contrahentium, quam inuicem de-
clararunt, diiudicari debere. Si enim inter se priorem
plane sustulerunt contractum, ut nouum ineam inuicem,
et remissis prioris contractus obligationibus nouam con-
stituunt alia mercede in hanc causam determinata; ne-
gari nequit, quamuis idem maneat locator, idem condu-
ctor, neutri tamen ius competere, obligationem aliquam
exigendi ex priori contractu, quippe, quidquid in poste-
riori contractu promissum non erat, ad illud neuter alte-
ri tenebatur. Sed hic nouandi contractum animus a par-
tibus contrahentibus exprimens.

§. VII.

At vero, si nihil a contrahentibus de nouando priori
contractu et transmutando eo in nouum conuentum fit,
quod in specie illa §. IV. relata factum fuisse, haud appa-
ret, semper negotium habendum erit pro expressa relo-
catione et reconductione. Quid enim impedit, quomi-
nus contrahentes inter se relocationem pacto adiecto ali-
quid

quid immutare possint. Quis vero ab immutatione aliqua concludat ad integras priores obligationes sublatas. Cum enim locator nollet, ut conductor, qui de minima mercede conquereretur, migraret, pacto adiecto efficiebat, ut de minori mercede teneretur. Poterat enim hoc pactum durante adeo contractu iniri, salvo contractu, quidni in relocatione posset adijci. Cum ergo eo adiecto pacto mercedis tantum quantitas imminuta fuerat; ita reliqua, quae in ipsa locatione conductione statutae fuerant, quod conventionione immutata non erant, tacite in relocationem transierant: In relocatione enim eae manent obligationes, quae in locatione promissae erant. Quapropter reconductor, quamvis minus pretium, tamen in eodem monetae genere, solvere debet, quo ex conductione solvendum erat. Fert reliqua reconductor onera, quae in conductione antea tulerat. Hinc relocatori hand competere potest ius recedendi ab ea obligatione, qua pati debet, ut mercator, cui suam locauerat tabernam, apud reconductorem amplius habitet. Neque forsitan sese excusabit recte, quod partem de mercede remisit, ne amplius mercator apud eum habitet. Cum enim, quae in animo reposita tenuerat, nihil ad obligationem efficiant, ita nec hac exceptione sese recte tueri poterit relocator.

Leipzig, Diss., 1772 A-R

f
TA-70L

Nur 23. Stk. bisher versch.

1772, 2i.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

MERCEDIS DEMINVTIO
INVOLVAT NOVATIONEM
LOCATIONIS COND-
CTIONIS

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISBURG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE XXI. NOVEMB. ANNO CIOCCCLXXII.

DEFENDET

ERNESTVS GOTTLOB SCHMORL

BERLENS.

LIPSIÆ

LITERIS RVMPEIIS.

